

VAN ÉÉN NAAR TWEE GEZINNEN

*Een roman over liefde, loyaliteit en opgroeien met
gescheiden ouders*

DENNIS BAETEN

2026

COLOFON

Van één naar twee gezinnen

Een roman over liefde, loyaliteit en opgroeien met gescheiden ouders.

Auteur: Dennis Baeten

Omslagontwerp: Dennis Baeten

Eerste druk: 2026

© 2026 Dennis Baeten. Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Dit boek is een fictief verhaal, gebaseerd op psychologische thema's rondom echtscheiding en loyaliteit. Alle personages, namen, gebeurtenissen en locaties zijn ofwel ontsproten aan de fantasie van de auteur, ofwel creatief en fictief aangepast. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, of werkelijke gebeurtenissen berust op louter toeval.

INHOUDSOPGAVE

- **Hoofdstuk 1:** De breuk
- **Hoofdstuk 2:** De overgang
- **Hoofdstuk 3:** De tussenpersoon
- **Hoofdstuk 4:** Nieuwe gezichten
- **Hoofdstuk 5:** De weerslag
- **Hoofdstuk 6:** De ontlading
- **Hoofdstuk 7:** De nieuwe baby en de lege kamer
- **Hoofdstuk 8:** Zestien en de explosie
- **Hoofdstuk 9:** De schaduwen van het verleden
- **Hoofdstuk 10:** De sleutel en de leegte.

HOOFDSTUK 1: De breuk

Het licht in de gang wierp een smalle, bleke streep over het blauwe tapijt van Milans slaapkamer. Het was een dunne strook geel licht, net breed genoeg om de deeltjes stof te zien dansen die door de droge kamerlucht zweefden. Milan lag onbeweeglijk op zijn rug. Zijn deken had hij tot strak onder zijn kin opgetrokken, alsof het een pantser vormde tegen de onzichtbare dreiging die door het huis waarde. Hij staaarde naar het plafond, waar de koplampen van een auto in de straat trage, spookachtige schaduwen over de witte gipsplaten liet glijden.

In het donker leken de contouren van zijn kledingkast en de hoekige schaduw van zijn boekenkast op wezens die geduldig stonden te wachten tot de nacht eindelijk voorbijging. Milan was negen. Dat was een leeftijd waarop je geacht werd te slapen omdat er morgen vroeg weer een schoolmeester met een krijtje voor het bord zou staan om de tafels van vermenigvuldiging te overhoren. Maar slapen lukte hem al weken niet meer.

Zodra de lichten uitgingen en het huis overging op de nachtstand, werden zijn oren scherper. Dan veranderde het huis van een vertrouwde, veilige plek in een klankkast van ongesproken spanningen. Elk krakend houtje, elke zucht van de verwarmingsketel droeg een betekenis.

Buiten sloeg de herfstregen in harde, onregelmatige vlagen tegen het glas. Het was een guur, tikkend geluid dat de stilte in huis probeerde te overstemmen, maar Milan hoorde feilloos alles wat daartussenin lag. Beneden in de keuken klonk het vertrouwde, doffe gerinkel van koffiekopjes die op het stenen aanrecht werden gezet. Daarna volgde het zachte, ritmische gezoem van de koelkast dat even aansloeg en weer wegstierf. En dan waren er de stemmen. Geen harde, schreeuwende stemmen zoals hij die weleens hoorde bij het huis van zijn vriendje Bram, waar de deuren soms zo hard dichtsloegen dat de ruiten in de sponningen trilden. Dit was anders. Dit was een ingehouden, sissend gefluister. Een ruzie op ademteugels. Woorden die door zijn vader en moeder te zwaar werden bevonden om hardop uitgesproken te worden, maar die tegelijkertijd te scherp

waren om te verzwijgen. Hij kon de letterlijke woorden niet verstaan door het dikke plafond heen, maar de toonhoogte verraadde alles. Het klonk alsof ze elkaar probeerden te snijden met fluistertonen, bang dat het geluid de trap op zou kruipen naar de kinderkamer.

Voor de buitenwereld leek hun gezin gewoon, warm en vanzelfsprekend. Als de burens in de straat langsliepen, zagen ze een keurig rijtjeshuis met een verzorgde voortuin, een glanzende gezinsauto op de oprit en een jongen die op zaterdagmiddag met zijn vader een voetbal overspeelde op het grasveld achter de hoek. En het verwarrende voor Milan was: dat warme gezin bestond soms ook nog echt. Het was geen constante duisternis waarin hij leefde. Gisteren nog, tijdens de wekelijkse autorit naar de grote supermarkt buiten de stad, had zijn vader de radio ineens hard gezet toen er een oud liedje voorbijkwam. Ellen had haar hoofd achterovergelegd tegen de hoofdsteun, haar ogen gesloten en hardop meegezongen met de tekst, hoewel ze de helft van de woorden ter plekke verzon. Kristof had via de achteruitkijkspiegel naar Milan gekeken en een oog knip

gegeven. Een complot van vrolijkheid. Later, tijdens het avondeten, had Kristof een flauwe grap gemaakt over de juf van school, waardoor Milan zo hard moest lachen dat de drinkyoghurt bijna uit zijn neus spoot. Zijn vader had lachend over de tafel gereikt en een warme hand op zijn schouder gelegd. „Onze grote vriend,” had hij gezegd, en zijn stem klonk toen zo vol en echt dat de hele wereld weer stevig leek te staan.

Juist die momenten van plotselinge warmte maakten het voor Milan zo ingewikkeld. Als alles in huis nou alleen maar stom, koud en vijandig was geweest, dan had hij tenminste geweten waar hij aan toe was. Dan had hij een kant kunnen kiezen, of een duidelijke reden gehad om boos te zijn. Nu bestonden verdriet en liefde vlak naast elkaar, als twee verschillende talen die in hetzelfde huis, door dezelfde mensen, werden gesproken. Het ene moment rook de gang naar versgebakken cake en zaterdagmiddag, het volgende moment hing er een onzichtbare mist van elektriciteit waardoor Milan amper durfde te ademen. Het was het constante schakelen dat hem uitputte.

De ochtend die op die lange, slapeloze nacht volgde, bracht geen enkele opluchting. Toen Milan de trap afkwam voor het ontbijt, merkte hij meteen dat de vertrouwde, hectische routine van de maandagochtend volledig was verstoord. Normaal gesproken rende Ellen dan rond om zijn broodtrommel te vullen, terwijl Kristof haastig zijn stropdas recht trok en de radio het nieuws voorlas. Vandaag was de radio uit. De houten eettafel was slechts gedeeltelijk gedekt. De broodmand stond in het midden, maar er lagen maar een paar droge sneetjes in die eruitzagen alsof ze er gisteren al lagen.

Kristof zat aan de linkerkant van de tafel, zijn lichaam half weggedraaid richting het grote raam dat uitkeek op de achtertuin. Hij hield de ochtendkrant strak voor zijn gezicht, maar zijn ogen bewogen niet over de regels.

Milan zag aan de stand van zijn hoofd dat hij al minutenlang naar dezelfde pagina staarde zonder een enkele letter te lezen. Ellen stond bij het aanrecht, haar rug strak naar de kamer toe gekeerd. Ze hield een porseleinen koffiekopje met beide handen vast, alsof ze de warmte ervan wanhopig nodig had om overeind te

blijven, maar de damp was al lang uit de zwarte vloeistof verdwenen.

"Morgen," zei Milan zacht, terwijl hij zijn zware schooltas naast de koelkast zette en zijn stoel naar achteren trok. Het schurende geluid van de houten stoelpoten over de plavuizen klonk ongewoon luid in de kille, zwijgzame ruimte.

Kristof liet de krant een klein stukje zakken. Zijn ogen zagen er vermoeid uit, omringd door donkere, paarsachtige wallen die Milan nog niet eerder zo duidelijk had gezien. "Morgen, grote vriend. Lekker geslapen?"

Het was een automatische vraag, en Milan gaf direct het automatische antwoord dat van hem werd verwacht. "Ja hoor. Prima."

Ellen draaide zich nu ook langzaam om. Ze dwong een glimlach op haar gezicht, een masker van moederlijke zorgzaamheid, maar de lach bereikte haar ogen niet. Haar blik was breekbaar en dun, als een dun laagje ijs op een winterse sloot waar je absoluut niet op mocht gaan staan.

"Wil je hagelslag, Milan? Of zal ik een eitje voor je koken? We hebben nog eieren in de koelkast."

"Hagelslag is goed, mama. Ik doe het zelf wel," zei Milan vlot. Hij stond meteen weer op om het pak uit de bovenkast te pakken. Hij wilde haar geen extra moeite bezorgen. Hij voelde intuïtief aan dat elke fysieke beweging die zijn ouders maakten die ochtend loodzwaar was, alsof ze door onzichtbare stroop bogen, en hij wilde het gewicht in de keuken niet nog groter maken.

Terwijl hij met mechanische bewegingen zijn boterham smeerde, probeerde hij de verstikkende stilte te doorbreken met de alledaagse details van de buitenwereld. "We hebben woensdag een dictee van taal," vertelde hij, zijn stem net iets te hard en te enthousiast in de lege ruimte. "En we moeten vandaag onze gymtassen meenemen naar school, want we krijgen les van de nieuwe meester."

"Fijn, schat," antwoordde Ellen, maar haar blik dwaalde alweer af naar het raam, waar de grijze mist over de houten schutting van de burens hing. Kristof knikte alleen

maar vluchtig achter zijn krant en sloeg de pagina om met een scherp, ritselend geluid dat klonk als een kleine explosie.

Milan slikte een hap van zijn brood door. Het was droog en smaakte nergens naar. Het constante schakelen tussen de onzichtbare spanning hier aan tafel en de normale wereld buiten voelde als een zware rugzak die elke minuut zwaarder werd.

Toen hij twintig minuten later de voordeur achter zich dichttrok, voelde het alsof hij uit een duikboot stapte. Op het schoolplein leek iedereen gewoon verder te gaan, alsof de wereld een stabiele, onveranderlijke plaat was. Kinderen uit zijn klas renden schreeuwend achter een felgekleurde voetbal aan, en Bram riep dat hij een nieuw niveau had gehaald in zijn computerspel. Milan luisterde mee, stond erbij en knikte, maar het voelde alsof er een dikke wand van glas tussen hem en zijn vrienden stond. Zij leefden in de zon; hij droeg de mist van de keuken met zich mee.

Wanneer hij die middag tijdens de rekenles naar het bord keek, dacht hij aan zijn moeder die alleen thuis zat.

Wanneer hij later die avond op zijn kamer zijn wekker gelijkzette, dacht hij aan de vermoeide blik van zijn vader achter de krant. De verbinding tussen zijn ouders was ergens geknakt, en Milan had het angstaanjagende gevoel dat de losse, trekkende eindjes nu rechtstreeks aan zijn eigen binnenkant waren vastgeknoopt.

Die middag was geruisloos overgegaan in een klamme, vroege avond. Toen Milan rond vier uur uit school kwam, hing de geur van natte herfstbladeren en koude gaskachels in de straat. Thuis was het huis donkerder dan normaal. Ellen had de gordijnen aan de straatkant al gesloten, hoewel de zon nog maar net achter de daken was gezakt. Het voelde alsof ze de buitenwereld buiten wilde sluiten, of misschien wilde ze voorkomen dat de burens naar binnen keken. De auto van zijn vader stond op de oprit, maar er brandde geen licht in zijn werkkamer.

Rond half zeven riep Ellen dat het eten klaar was. Haar stem klonk hol en miste de gebruikelijke, vrolijke klank waarmee ze hem normaal riep als hij boven met zijn lego zat te spelen. Milan liet zijn stripboek op zijn bed liggen, waste plichtsgetrouw zijn handen in de badkamer en liep de trap af. Elke trede leek onder zijn gewicht luider te kraken dan normaal.

In de keuken was de grote eikenhouten tafel gedekt voor drie personen. Er stond een ovenschaal met witloof in ham en kaas midden op de kurken onderzetter. Het was een van Kristofs lievelingsgerechten, een maaltijd die Ellen meestal maakte als er iets te vieren viel, of wanneer ze wist dat haar man een zware week achter de rug had op kantoor. Vandaag voelde de aanwezigheid van de ovenschaal echter niet als een traktatie, maar als een wanhopige poging om de normale gang van zaken te simuleren. Een uiterste krachtspanning om de schijn van een functionerend gezin op te houden.

Kristof zat al op zijn vaste stoel aan het hoofdeinde. Hij had zijn colbert over de leuning gehangen, maar zijn overhemd was tot bovenaan dichtgeknoopt en zijn

stropdas zat nog strak om zijn hals. Hij staarde naar zijn lege bord, zijn handen plat naast zijn bestek.

"Ga maar zitten, jongen," zei zijn vader, zonder zijn hoofd omhoog te richten. Zijn stem klonk vlak, alsof hij sprak tegen een onbekende in een wachtkamer.

Milan schoof geruisloos op zijn stoel. Ellen kwam er kort daarna bij zitten. Ze schepte het eten op met trage, mechanische bewegingen. Het metalen opscheepbestek kletterde met een scherp, onaangenaam geluid tegen de rand van de ovenschaal. Niemand sprak. Het enige geluid in de compacte ruimte was het tikken van de grote klok boven de keukendeur en het zachte, schurende geluid van het mes van zijn vader dat door de witlof sneed.

"Hoe was het vandaag op je werk, Kristof?" vroeg Ellen ten slotte. Haar stem was zo breekbaar en dun dat Milan onbewust zijn adem inhield. Het was een vraag die ze elke maandagavond stelde, maar de toonhoogte was veranderd. Het klonk niet meer als oprechte interesse, maar als het hardop uitspreken van een tekst die ze uit haar hoofd had geleerd.

Kristof slikte zijn hap door voordat hij antwoord gaf. Het duurde lang, veel te lang. "Druk. De kwartaalcijfers moeten deze week worden ingeleverd. Veel vergaderingen."

"Ah," zei Ellen. Ze knikte een paar keer kort achter elkaar en bekeek haar eigen bord alsof de witloof een ingewikkeld raadsel was dat ze moest oplossen. "Bij mij op de praktijk was het ook hectisch. De griep epidemie begint geloof ik te komen. Veel afzeggingen."

"Juist," antwoorde Kristof. Hij nam een slok van zijn water, zette het glas met een net iets te harde tik terug op de plavuizen en zweeg weer.

Milan voelde de spanning als een fysieke druk op zijn borstkas drukken. Het was alsof hij tussen twee geladen batterijen zat; de elektriciteit hing zo dik in de lucht dat hij bang was dat er elk moment een vonk zou overslaan als hij zijn bestek verkeerd liet vallen. Zijn schildpadformatie draaide op volle toeren. Hij wist dat hij de bliksemafleider moest zijn. Hij moest iets zeggen,

iets normaal, iets wat de grote mensen zou dwingen om uit deze verstikkende spiraal van beleefdheid te breken.

"Meester Jan heeft vandaag verteld over de Romeinen," bracht Milan snel in het midden van de tafel, zijn stem net iets te hard en geforceerd vrolijk. "Ze hadden een speciale manier van vechten. De schildpadformatie. Dan hielden ze alle schilden boven hun hoofd zodat er geen pijlen doorheen konden komen."

Ellen keek op. Er verscheen een flauwe, matte glimlach op haar gezicht die haar ogen niet bereikte. "Wat interessant, schat. En mochten jullie dat ook naspelen op het schoolplein?"

"Nee, dat mocht niet van de overblijfmeeester omdat het te wild was," zei Milan, en hij nam snel een grote hap van zijn aardappelpuree. Hij keek naar zijn vader, hopend op een reactie, een knikje, of een van zijn bekende, flauwe grappen over strenge meesters.

Maar Kristof reageerde niet direct. Hij staarde naar de muur achter Milan, zijn blik leeg en afwezig, alsof hij de woorden van zijn zoon wel had gehoord maar de

betekenis ervan niet kon registreren. Pas na een lange stilte richtte hij zijn ogen op Milan. "Goed dat je oplet in de klas, grote vriend. School is belangrijk."

Dat was het. Geen grap. Geen warme hand op zijn schouder. Geen oog knip via een onzichtbare spiegel. Het was het antwoord van een vreemde, een volwassene die de beleefdheidsregels hanteerde omdat hij de werkelijkheid niet meer kon opbrengen.

Het eten werd een uitputtingsslag. Elke hap voelde voor Milan alsof hij droog zand moest doorslikken. Het bestek rammelde op de borden, en elke keer als Kristof of Ellen bewogen, hoorde Milan het kraken van hun stoelen alsof het huis zelf aan het zuchten was onder het gewicht van hun ongesproken waarheid. Niemand vroeg om meer. De ovenschaal bleef voor de helft vol, de ham en kaas langzaam stollend in het vet.

"Ik ga nog even naar boven. De administratie doorkijken," zei Kristof ten slotte, terwijl hij zijn bord van zich af duwde en Ellen recht aankeek met een kille blik.

Ellen gaf geen antwoord. Ze knikte alleen maar, haar kaken stijf op elkaar geklemd. Zodra Kristof de keuken uit liep en zijn zware stappen op de trap klonken, zakte Ellen een klein stukje in elkaar op haar stoel. Ze liet haar hoofd in haar handen rusten, haar vingers diep in haar haren gedrukt.

Milan bleef roerloos zitten, zijn vork nog in zijn hand. Hij keek naar de smalle, gebogen rug van zijn moeder en voelde een intense, snijdende pijn in zijn buik. De ruzie van gisteravond was weliswaar voorbij, het gefluister was gestopt, maar de stilte die deze maandagavond aan de tafel had gezeten, was vele malen gevaarlijker. Het was de stilte van mensen die hebben opgegeven. Milan legde zijn bestek voorzichtig neer, zorgend dat het geen geluid maakte, en begon zwijgend zijn eigen bord af te ruimen. Hij wist toen nog niet dat dit het allerlaatste avondeten aan deze tafel zou zijn als een compleet gezin. Hij wist alleen dat de schilden boven zijn hoofd loodzwaar waren geworden, en dat de eerste pijlen al onderweg waren.

De definitieve klap viel uiteindelijk op een dinsdagavond, slechts anderhalve dag later. Het was een avond waarop